

Aan de grenzen van gehechtheid

Pierre Tap

Als u "Het verhaal van de tachtigjarigen: wederzijdse hulp en eenzaamheid" hebt gelezen, wil ik u erop wijzen dat de twee genoemde tachtigjarigen zijn teruggekeerd naar hun huis en hun privéleven. Ik wilde laten zien hoe de valpartijen het privéleven uitbreidden door de tussenkomst van exteme verzorgers (reacties uit de buurt, ziekenhuisopname, kinesithérapie, maaltijden op wielen, enz.) Maar het verhaal van twee andere tachtigjarigen laat zien hoe de ziekte kan ingrijpen in de modaliteiten van het gewone leven.

Ik zou graag het verhaal van de telefonische dialoog tussen twee Dit geldt met name wanneer een van hen een identiteitscrisis heeft en haar temporele en ruimtelijke referenties begint te verliezen (reeds vermeld in "Het paradoxale proces van identization" maar dat helaas een dramatische afloop had).

Hier is de echte dialoog die Helene meemaakte en die zij mij trouw en met grote ontroering meldde (september 2021).

Helene: "De telefoon gaat, ik neem op.

- Ik ben Sylvie, (ik herken niet wie er spreekt)
- Sylvie? Sylvie wat?
- Ik ben Sylvie," herhaalt de persoon (ik herken de stem nog steeds niet).
- Sylvie Redon? (Ze antwoordt niet direct!)
- Ik bel om te zeggen dat we gaan verhuizen.
- Ach ja! Waarom verhuis je?
- Ik weet het niet, ze hebben me niet verteld... Maar weet je, we gaan naar een huis dat hetzelfde is als dit... hetzelfde als hier! En Alain (hun zoon) gaat niet ver weg wonen, in het zuiden! Ik kan niet lang met je praten aan de telefoon! Hier is Jerome (haar man), hij wil met je praten.

Jerome neemt de communicatie over

- Sylvie vertelt me dat je gaat verhuizen?
- helemaal niet! ze praat onzin... daar is tegenwoordig geen sprake meer van! (zei heel rustig). Tot ziens.

(De naam en achternamen zijn natuurlijk veranderd!)

Identization, als een paradoxale articulatie tussen identiteit en project, is duidelijk aan het werk in dit droomequivalent! De persoonlijke identiteit is verstoord

(ze geeft geen antwoord op de vraag naar haar identization, het project (verhuizen naar het zuiden) wordt paradoxaal genoeg geharmoniseerd door de identiteit van het huis (het huis in het zuiden is hetzelfde als dat hier!) en door het behoud van de moederlijke identiteit (haar zoon is hier, maar hij zal er ook zijn).

Natuurlijk kunnen identization niet worden begrepen zonder de historische aspecten, zonder de persoonlijke en contextuele omstandigheden te plaatsen, zonder de emotionele dynamiek die onvermijdelijk gepaard gaat met elk conflict, elke crisis.

P.S. Een jaar later vertelde H  l  ne me huilend over de dood van haar vriendin Sylvie, die in een Ehpad voor Alzheimerpatiënten was geplaatst. De echte zet was dus de scheiding die Jérôme tot het einde toe probeerde te vermijden. Hun koppel was, volgens hun vrienden, zeer "fusional" (met een zeer sterke *gehechtheid*). Jérôme regelt alles. Ondanks haar ziekte begreep Sylvie waarschijnlijk wat er ging gebeuren. Ze gaat er 's nachts op uit terwijl Jérôme slaapt en vraagt de burens om hulp, omdat **die** haar "in de gevangenis wilden stoppen". De volgende nachten bindt Jérôme haar "pols aan pols" vast om te voorkomen dat ze weer uitgaat. Midden op de dag ontsnapte ze weer. Ze werd gevonden op de weg naar haar eigen huis. De arts van het echtpaar berispte Jerome, die wanhopig maar uitgeput de plaatsing accepteerde. De mentale verwarring nam dus de relationele fusie over. Drie maanden na haar plaatsing maakte Sylvie een fatale val. Veel vrienden vergezelden haar naar haar laatste rustplaats.